

REFUGEES WELCOME

På måndagen var det dags för Lund i den långa raden av solidaritetsmanifestationer för de flyktingar som desperat försöker ta sig in i det befästa Europa där murarna har visat sina sprickor den senaste tiden. Att de ungefär tusen personer som samlades på stortorget kan bidra till att vidga dessa sprickor är bara att hoppas på.

red

TRÖST AV KARIN S

Den glada ängeln
av porslin
med ett rött
hjärta i famnen
står under azalean
på en matta, vävd
av ett sexårigt barn.
Det tröstar mig.

RÖDA KAPELLET OCH KATARINA MAZETTI PÅ KULTURNATTEN!

Välkommen till Kulturens Auditorium på Kulturnatten (19/9) kl 20.15. Under en timme ska vi spela musik med anknytning till sjuttioalet. Årtiondet då vänstern växte, bokcaféer öppnades, protesterna mot Vietnamkriget och mot miljöförstöring tog fart, kvinnofrigörelse, daghem och inflytande på arbetsplatserna stod på dagordningen och blåsorkestern ”med hjärtat till vänster” bildades.

Vi gör det tillsammans med lundaprofilen Katarina Mazetti. Under rubriken ”**Snö kan brinna**” berättar hon om sina upplevelser av sjuttioalets musik och människors engagemang för frihet och rättvisa. Utgångspunkten är kulturhuvudstaden Umeå där hon då bodde. Rubriken, som anspelar på att ”tro kan försätta berg” är också titeln på hennes bok som utkommer senare i höst.

Du har också möjlighet att köpa boken om Röda Kapellet till rabatterat pris under konserten.
Röda Kapellet

FÖR MÄNNISKOR PÅ FLYKT – KLOSTERGÅRDSDAGEN 20 SEPTEMBER

Röda Kapellet blåser in dagen kl 11.30

- Musik i centrum med Duo Brichol 12.30
- Start i Klostergårdsloppet 13.30

Loppet går från Klostergårdens centrum längs Gröna Stråket bredvid järnvägen ner till bron över Höje å, sedan längs ån till Malmövägen och tillbaka via Vårdcentralen till målet i Klostergårdens centrum Sträckan har uppmätts till 3070 meter.

Högsta pris är en cykel som lottas ut bland deltagarna. Även flera andra priser kommer att lottas ut.

Startavgiften är 20 kronor som även ger rätt till korv och dricka.

- Gospelkören sjunger vid Kyrktorget 14.00

Övriga arrangemang:

- Brandkår och polis informerar vid Kyrktorget
- Biblioteket visar fotoutställningen Bästa Klostergårdsbilden. Du kan rösta på din favoritbild.
- Visning av kyrkan och dess skatter samt bokloppis

- Ponnyridning vid dammen. Pris 10 kronor.
 - Föreningen KLOK (Klostergårdskultur) ordnar bokloppis i centrum
 - Specialerbjudanden från Klostergårdens konditori, Pizzerian, Coop, Netto och Spelbutiken. Grillspett med mera.
- Klostergårdsgruppen*
-

JORDHÖGEN AV GUNNAR STENSSON

Mellan Klostergården och byggplatsen i Källby har det i sju år legat en kolossal, enorm jordhög, en väldig vikingagravhög, ett riktigt Kullaberg, som har skymt de allt fler färdiga husen i Källby-staden.

Först var den svart som den feta skånejorden, men allteftersom åren gick blev den täckt av gräs, nässlor, blåhallonrevor, tistlar och småbuskar. När grävmaskiner och lastbilar då och då forslade bort några hundra ton jord uppstod svarta, blänkande sår i den gröna ytan, men jordhögens monumentalitet snarast förhöjdes. Den tycktes ha kommit för att stanna.

Och nu, plötsligt, i dag, när jag skulle gå till St Lars vårdcentral, var den borta. Kvar fanns bara en barskrapad jordyta där ett par stora fyravåningshus med hyresrätter kommer att ligga om ett par år.

Sikten var fri över den tätbebyggda Källbystaden, St Larsparkens träd med sina täta volymer av löv som börjar skifta i gult och rött, slätten och de åtta betande hästarna, Höje å med de nya vallarna av muddermassa, de blänkande växthusen uppe i Flackarp, kastanjeallén till järnvägen och de upptornade, snabbt farande ovädersmolnen.

Landskapet förvandlas. Varför fotograferade jag inte jordhögen medan den ännu fanns? Jag får väl fotografera den platta ytan som snart försvinner den med, tillsammans med allt annat jag inte kommer att minnas.

EN SEGER FÖR CARL BILDTS KARL XII-LINJE AV LUCIFER

Det händer alltför mycket, som sagt. T.ex. ska Sverige nu gå in i ett militärt samarbete med Polen. Vad gäller svensk utrikespolitik kan man säga att Löfven följer den linje Carl Bildt etablerade: ett allt mer fördjupat samarbete med USA och en Karl XII-linje i förhållande till Ryssland.

Polen och Ukraina – Sveriges allierade

Den som är granne med en stormakt kan välja att sträva efter ett självständigt men respektfullt förhållande eller att etablera alliansliknande samarbeten med stormaktens konkurrenter och motståndare. Karl XII valde den senare linjen och jobbade ihop med Polen och Ukraina. På samma sätt Bildt: Polen och Sverige är de som tydligast har backat upp Ukraina och Bildt var tidigast ute med att samarbeta med Georgien. Olof Palme valde den förra linjen för vilket han inom den svensk-nationella opinionen (jo det finns en sådan även utanför SD) betraktades som en landsförrädare

Vad är det då som får en erkänt förnuftig person som försvarsminister Hultqvist att hilla in sig med Polen, Sveriges politiskt tydligaste motståndare inom EU? Finns det inte någon i UD som kunnat varna honom? Min förklaring är att han, omgiven av militära rådgivare, tänker i militära termer. Det är en av de farligaste fällorna försvarsministrar och regeringar kan falla i.

Nato, en politisk allians

Och därmed är vi framme vid den pågående Nato-debatten. Vad är Nato? Jo, en politisk allians som till stöd för USA:s utrikespolitik. Visst, inom den kan man fatta beslut också om samarbete om försvarsmateriel och militära övningar, men det är den politiska lojaliteten som är den tungt vägande. När hedervärda länder som Storbritannien inte kunde förmå sig att med ett ord kritisera USA:s vidriga krig i Vietnam så var det sammanhållningen inom Nato som fällde avgörandet. Det alliansfria Sverige kunde protestera men våra nordiska grannar Norge och Danmark fick hålla tyst. Det är alltid stormakter som tjänar på allianser, men de säljs som om de var billiga livförsäkringar för mindre länder.

Regeringen rasar!

Socialdemokratiska företrädare har sedan starten för den pågående pro-Nato-kampanjen försökt att kontra den och lugna de egna leden genom att säga: Visst vi behöver samarbeta med andra länder på olika sätt. men Nato ska vi inte gå in i.

Men man kan inte öva landstigningar Östersjön runt, backa upp amerikanska flygförband i de baltiska länderna, välkomna B52-or över Österlen etc. och sedan låtsa som om det inte spelar någon roll. Under tiden utspelar sig ett löjeväckande utbyte av meningslösa utfall. I torsdagens Expressen refereras ett ryskt uttalande om att en eventuellt svensk Natoanslutning skulle få "militärpolitiska och utrikespolitiska följder" Ja, det är väl en självklarhet att den skulle få. Men uttalandet sägs i Expressen ha gjort regeringen "rasande". Och försvarsministern säger om uttalandet: "– Det här är en oacceptabel handling. Vi bestämmer vår egen säkerhetspolitik. "Ja det är väl klart att vi gör, men våra grannar kan väl få ha synpunkter på det liksom vi har på dem.

Inte oväntat

Den svenska opinionens omsvängning i Nato-frågan är inte oväntad efter den hets mot Ryssland som dominerat media de senaste åren och den förstörelse som drabbat det svenska försvaret. Sen är det klart att Putins auktoritära regim och Rysslands provocerande uppträdande i luften runt Östersjön inte har gjort saken bättre. Men som fd utrikesminister Hans Blix och fd ambassadör Sven Hirdman säger: "Det borde stå klart för oss att en allt starkare Natointegration kommer att leda Ryssland till att trappa upp sin militära förmåga och aktivitet i Östersjöområdet."

Wilhelm Agrell tar till orda

Vi kommer nog att behöva återkomma till Nato-debatten. Det närmast aktuella är Wilhelm Agrells DN-artikel i söndags där han rekommenderar att Sverige och Finland gemensamt söker inträde i Nato. Jag är oberörd av vad allianskåta militärer säger – svenska militärer har ju de senaste 150 åren oavbrutet velat gå i allians med den militärt mest spännande krigsmakten, antingen det varit Tyskland (1914), Tyskland (1941) eller USA (1945-), Men vad Wilhelm Agrell säger brukar vara värt att lyssna på. Han är den som tydligast klätt av svensk säkerhetspolitik, t.ex. i böcker som "Fred och fruktan" och "Den stora lögnen". Han har i "Fredens illusioner" talat klarspråk om den otroliga utförsäljningen av det svenska försvaret de senaste tjugo åren., själva grunden till att det nu är Natoanslutning som gäller. Vad Per T. Ohlsson och liknande typer tycker om Nato vet vi sedan trettio år – har man invändningar mot det brukar man kallas brunrod. Vi återkommer som sagt till Agrell.

Ett årtionde värt att hyllas

Till dess ägnar vi oss åt att hylla 1970-talet. Det hade förstås sina sidor, men är värt mera uppskattning än klander. Röda Kapellet och Katarina Mazetti (minnesvärd röst i det dåtida radioprogrammet Radio Ellen) ägnar årtiondet en timme under Kulturnatten, på Kulturen kl 20.00.

THOMAS PIKETTYS FORMEL AV GUNNAR STENSSON

Stadd vid kassa begav jag mig till Gleerups för att till slut köpa Pikettys *Kapitalet i tjugoförsta århundradet*. Där låg staplar av den mäktiga volymen, på svenska och engelska.

Det konstiga var att den engelska kostade nästan 500 kronor och den svenska 299. Varför? Det borde ju ha varit tvärtom.

Grubblande över detta bläddrade jag lite i den svenska, som jag kommit för att köpa, när min blick föll på en stapel intill med ännu mäktigare volymer:

Karl Marx. En biografi av Sven-Eric Liedman

Jag hade vetat att han arbetade med biografien, men trott att färdigställandet skulle dröja åtskilliga år. Jag måste ju ha den.

Jag föll i grubbel över huruvida jag skulle köpa bägge volymerna på samma gång, men avstod, dels av ekonomiska skäl och dels av paranoiska: det skulle säkert leda till en ny säpo-registrering.

Så vilken skulle jag köpa idag?

Jag var mest nyfiken på vad Liedman kunde skriva om Karl Marx och hade en känsla av att jag ganska väl visste vad Piketty hade skrivit om kapitalet. Men..

Jag valde Piketty till slut och ställde mig i kassakön, många studenter med kursböcker, de verkade vördnadsfulla – kanske trodde de jag var professor. Jag rättade till kavajen och knäppte översta skjortknappen.

Flickan som expedierade (det är förstås en ung kvinna, rättade jag mig, usch för patriarkatet) mötte min blick. Hon hade glasögon. Så fällde hon kommentaren: ”Det är en utomordentligt intressant formel han bygger sitt verk på.”

”Ja, verkligen”, sa jag.

”Vill du ha en kasse?”

”Ja tack.”

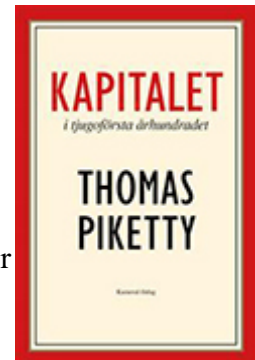
Jag hade nyss letat fram formeln när jag bläddrade i boken: $r > g$.

Det betyder att när avkastningen av kapitalet är större än ekonomins tillväxttakt, ökar ojämlikheten. Och då ökar spänningen i samhället, ibland till den grad att en revolution utbryter, som exempelvis den franska 1789.

Först när jag kom ut på Stortorget igen slog det mig vilket konstigt samtal vi hade haft.

Sen tänkte jag på Per Molander som uttrycker samma sak som Piketty i *Ojämlikhetens anatomi*, fast på ett enklare sätt: Den som har flest kulor vinner.

Jag undrade om den unga kvinnan skulle sitta i kassan också när jag inom en sannolikt ganska snar framtid inhandlar Marx-biografien.

MORDET PÅ FOLKE BERNADOTTE, FLYKTINGAR IGÅR, IDAG – MEN FÖRHOPPNINGSVIS INTE I MORGON AV ULF NYMARK

För 67 år sedan, den 17 september, mördades Folke Bernadotte av judiska terrorister i al-Quds (Jerusalem). Varför ska vi minnas detta terrordåd? Vem var Folke Bernadotte? Och vad har situationen i Palestina år 1948 med dagens flyktingsituation att göra?

Den svenske greven Folke Bernadotte har av eftervärlden blivit mest känd för sin räddningsaktion i Andra världskrigets slutskede. Bernadotte lyckats få loss någonstans mellan 11 000 och 19 000 fångar ur de tyska koncentrationslägren och transportera dem i de Vita bussarna till friheten i Sverige. Bernadottes medlarroll på i Palestina-Israel konflikten år 1948 är mindre känd, kanske bortsett från dess tragiska slut: mordet på Bernadotte.

Vita bussarna

Efter sin insats för koncentrationslägerfångarna var Bernadotte känd och respekterad i en stor del av världen, inte minst i Israel. Denna hans insats var sannolikt starkt bidragande till att han av FN utsågs till att medla i konflikten mellan den av sionistiska kolonistörer ensidigt utropade staten Israel och den palestinska ursprungs-befolkningen. Det palestinska området hade från första världskrigets slut fram till år 1947 stått under brittisk mandat. Frågan om områdets framtid hade av britterna överlämnats till FN, som i november 1947 föreslog att Palestina skulle delas i en judisk och en arabisk stat.

Fördrivning av palestinier

Den palestinska sidan och de arabiska grannstaterna vägrade godkänna förslaget till delning och gick till angrepp mot den israeliska sidan. Militärt var Israel betydligt bättre rustat än den arabiska sidan. Följden blev att en stor del av den palestinska befolkningen av israelerna fördrevs eller flydde undan hot om terror och förödelse. Uppgifter om antalet palestinska flyktingar varierar, men de flesta uppskattningar hamnar mellan 700 000 och nära en miljon. Det innebär att närmare två tredjedelar av den palestinska befolkningen befann sig på flykt. Hundratals palestinska städer och byar hade av de israeliska styrkorna förött och utplånats.

Fredsplanerna – ge flyktingarna rätt att återvända

I detta läge fick Bernadotte sålunda sitt uppdrag att medla. Under sommaren 1948 hade Bernadotte lagt fram en fredsplan som förkastats av båda sidor. I den förkastade planen ingick att en judisk och en arabisk stat skulle bildas och att dessa stater skulle bilda en union. I planen ingick också att alla flyktingar som så önskade skulle få återvända till Palestina. Den 16 september presenterade Bernadotte en andra fredsplan. Nu hade föreslaget om en palestinsk stat utmönstrats, därför att Bernadotte ansåg att det palestinska samhället var fullständigt utplånat genom kriget och flykten. Den judiska staten Israel existerade dock som ett faktum, och gränserna mellan arabiskt/palestinskt område och staten Israel föreslogs av medlaren dras så att den arabiska och judiska befolkningen skulle bli ungefär lika stora – om flyktingarna tilläts återvända. Detta var en springande punkt även i Bernadottes andra fredsplan: flyktingarnas rätt att återvända.

Blivande israelisk premiärminister bakom mordet

Dagen efter att fredsplanen presenterats mördades Bernadotte på öppen gata i al-Quds. Mördarna ingick i den judiska terrorgruppen som har kommit att kallas Sternligan (efter en av gruppens ledare), men som egentligen hette Lohame Herut Yisrael, "Israels frihetskämpar". Ledaren för Sternligan var en man vid namn Yitzhak Shamir, som sedermera, under 1980 och -90 talen blev premiärminister i Israel. Shamir var dock inte den som utförde dådet men var givetvis som högsta ledaren ansvarig för det. De som medverkade vid och utförde dådet är kända, men har aldrig ställts inför rätta.

Flyktingarna hot mot Israels judiska karaktär

Varför mördades då Bernadotte? Eftersom de ansvariga för mordet aldrig ställts inför rätta har motivet inte heller blivit helt klarlagt. De råder dock idag bland forskningen relativt stor enighet om att Bernadotte av sionisterna ansågs alltför vänligt inställd till den arabiska sidan. Detta måste då tolkas som att Bernadotte försökte att i fredsplanen tillgodose båda sidors intressen. Israelerna ville helt enkelt inte ta risken att fredsplanen vann internationellt stöd. Punkten om flyktingarnas rätt att återvända var ett klart hot mot sionisternas planer på en stat med judisk majoritet.

Flyktingar i närområdet

De palestinska flyktingarnas tragiska historia är lika lång som staten Israels existens och den tid som förflutit sedan Folke Bernadotte i sin fredsplan strävade efter att tillvarata flyktingarnas rätt att återvända. De ursprungliga flyktingarna och deras ättlingar, mellan 4 och 5 miljoner människor, lever i dag, huvudsakligen i läger, i närområdet - i Jordanien, Libanon, Gaza och på Västbanken, och fram till kriget även i Syrien.

Permanenta flyktingläger i närområdet

Mordet på Bernadotte visar förstås på det lika tragiska som välkända faktum att det praktiskt taget alltid finns extrema krafter som med alla medel vill förhindra en möjlig fred på för båda parter acceptabla villkor. Det visar också, dessvärre, att terrorister från "rätt" sida kan gå straffria och till och med hyllas som hjältar (vilket i Israel är fallet med Bernadottes mördare). De palestinska flyktingarnas situation i närområdet visar med skrämmande tydlighet att hänvisa flyktingar till att stanna i närområdet lätt kan leda till att flyktinglägren blir permanenta och att generation efter generation döms till misär.

Välkomna fler asylsökande och ge akut hjälp i närområdet

I dag finns mer än 60 miljoner människor i världen på flykt. Fyra miljoner syrier befinner sig på flykt. De flesta vistas i närområdet: Libanon, Jordanien, Turkiet. Bara i Libanon finns cirka 1,2 miljoner syriska flyktingar. Visst ska Sverige och världen ge akut hjälp till de flyktingar i Mellanöstern som i dag finns i närområdet. Men det är minst lika viktigt att välkomna och ge en fristad till de flyktingar som söker sig bort från området. Och när fred åter upprättas i krigshärdarna måste de flyktingar som finns i närområdet och på andra håll i världen om de så önskar ges rätt att återvända och inte på grund av etnisk eller religiös diskriminering hindras att återvända.

Det handlar inte om ett val mellan att ge hjälp till flyktingar i krigets närområde *eller* ta emot fler asylsökande här. Båda insatserna behövs så innerligt väl.

Källor:

Mordet på Folke Bernadotte, Göran Burén, Leopard förlag, 2012

Den etniska rensningen av Palestina, Ilan Pappé, Karneval förlag, 2007

Nationalencyklopedin, nätupplagan

TIOÖRES - ALLIANSEN (PLUS SD) I SKOLPOLITIKEN AV GUNNAR STENSSON

Lunds Allianspartier vill förhindra att skatten höjs med tio öre genom att begränsa grundskolornas valfrihet.

De har under sina åtta år vid makten (och sitt nionde som bromskloss) lyckats sänka Lund från en förstaplacering i Lärarnas Riksförbunds rankning av kommunernas skolor till en nivå nästan mellan Svedala och Kävlinge.

Flåsande går Lund i mål på fiaskoplaceringen nummer 41, river av sig sin gulnade studentmössa och slänger sig på marken för att snappa efter tio öre luft.

Den fattiga glesbygdskommun jag härstammar från har kämpat sig upp till plats nummer 12. Lilla Uppvidinge är så att säga drygt tre gånger bättre än Lund.

Nu inriktar sig tioöres-politikerna i Lund på att fortsätta djupdykningar. Lärarna och deras löner ska pressas till det yttersta, trots att deras sjukfrånvaro mångdubblats de senaste åren.

Allianspolitiker har alltid satt den egna vinsten före samhällets behov. Se på Reinfeldt! Fast i hans ände handlar det förstås om mer än tio öre.

Pisa 2015 bekräftar: svensk skola bland de sämsta i OECD.

Det är en mätning som gjordes vid samma tillfälle som den Pisa-mätning, som redovisades förra året. Så varför skulle den visa bättre resultat, även om det denna gång gäller digitala kunskaper?

Sydsvenskan sammanfattar koncist på nyhetsplats: ”Datortillgången i den svenska skolan är utmärkt. Betydligt sämre är de svenska elevernas IT-kunskaper.”

Vad bör göras?

Sydsvenskan ägnar hela sin ledare den 15 september åt det nya Pisa-fiaskot, men har inget svar alls på frågan vad som bör göras. Skolpolitiken lyser helt med sin frånvaro. Tidningen konstaterar bara att Fridolin, MP, inte lyckats vända utvecklingen, ”och då har det ändå gått ett helt år”. Slappt!

Experterna har svaren, men de är inte acceptabla för Alliansen.

- Skolsegregationen måste motverkas.
- Vinstintresset måste stoppas.
- Valfriheten måste regleras.
- Platserna i populära friskolor borde lottas ut.

Staten måste återta finansieringen av skolan eftersom kommunernas resurser är helt olika. Den nya byråkrati som har skapats för att hjälpligt kontrollera friskolornas fusk med betyg och undervisning måste rensas ut. Den håller på att knäcka lärarna.

Sydsvenskan nämner inte en enda av åtgärderna. Den stöder ju tioöres – politiken.

Sverigedemokraternas nya kumpaner

Moderaten Peje Emilsson, som grundat den vinstdrivande friskolekoncernen **Kunskapsskolan** (en av skolorna är verksam i St Lars), samarbetar med Sverigedemokraterna i kampen för fortsatta vinster i välfärden på bekostnad av skattebetalarna.

Det har gett resultat. SD röstade med Alliansen i finansutskottet för att sänka regeringens proposition mot vinster i välfärden.

Genast har flera andra vinstdrivande koncerner som **Vårdföretagarna** och Almegainlett samarbete med Sverigedemokraterna för att säkra fortsatta vinstuttag ur välfärden. Källa: Dagens Industri och Aftonbladet 16/9

Ett anspråkslöst förslag

Danderyd, Lomma, Lidingö, Vellinge, Täby har Sveriges bästa skolor. Alla är de övergödda kommuner som parasiterar på närliggande storstäder.

De vägrar ta emot flyktingar frivilligt. Så gott som alla deras invånare stöder tioöres - politiken. Det är därför de bor där. De kallar det frihet. Men alla ser ju att de är nakna. En massa nakna höginkomsttagare.

Så låt riksdagen besluta att också de rikaste (girigaste) kommunerna är förpliktade att ta emot utblottade flyktingar. Kräv att de öppnar sina skolor för flyktingbarnen.

Kravet på solidaritet stöds ju nu också av Folkpartiet.

Så minskar vi segregationen i svensk skola och ger flyktingbarnen tillgång till de privilegier höginkomsttagarna tillskansat sig. Och de stackars barnen i Lomma, Staffanstorp och Vellinge befrias från sin segregerade tillvaro i de likriktade villasamhällena.

ORDFÖRANDEPOSTEN I ETT PARTI– EN BALANSAKT AV MASB

Oftast kan vi bara namnen på de ledande personerna i ett parti, om ens det, men vi vet inte vad som format dem eller har någon djupare kunskap om deras åsikter. I ett försök att förändra detta har Veckobladets utsände reporter pratat med Anders Jarfjord. Sedan i våras är Anders Jarfjord ordförande i Vänsterpartiet i Lund. Han sitter dessutom som ersättare i Tekniska nämnden och i kommunfullmäktige. Som ordförande har Anders en central position i partiet och genom sina olika uppdrag har Anders ingående kunskaper i så väl det parlamentariska som i det utomparlamentariska arbetet.

Bakgrund

– Jag har alltid röstat på Vänsterpartiet och år 2010 bestämde jag mig för att bli medlem. Då var jag trött på att knyta näven i fickan i min allmänna frustration över missförhållandena i samhälle. Bättre då att försöka göra något konkret åt det som gjorde mig upprörd och förbannad. Eftersom jag sedan 30 år tillbaka bott i Lund var det naturligt att söka mig till Vänsterpartiet i Lund.

Yrkeserfarenheter

– Jag har tidigare jobbat som skötare inom psykiatrin och under en period kunde jag titulera mig med en så ovanlig titel som yrkesjägare. Under några år undervisade jag inom vuxenutbildning i historia, religion och samhällskunskap. Visst såg jag att mycket behövde förändras både inom skolan och i den psykiatriska vården, men kanske är det ändå mina senaste erfarenheter som maskinförare inom byggbranschen som påverkat mig mest till beslutet att aktivt söka mig till Vänsterpartiet. Det var i byggbranschen som jag tydligast såg de stora företagens cyniska utnyttjande av billig arbetskraft. Genom att jag är ordförande i byggnads Lundakrets får jag bra inblick i arbetsvillkoren för olika grupper i branschen.

Kristallens svarta baksida

– Det som speciellt upprörde mig var att dessa missförhållanden även gällde offentliga byggprojekt. Jag deltog exempelvis i bygget av Lunds kommuns hus ”Kristallen”, som finansierats av skattepengar och där avtal har slutits med en privat entreprenör genom offentlig upphandling. När en sådan upphandling sker träffas avtal med en huvudentreprenör, som i sin tur träffar avtal med underentreprenörer.

Kommunens val vid upphandling styrs ofta av lågt pris i kombination av bedömning av kvalitén. I regel följer det företag man sluter avtal med svenska kollektivavtal men det är ingenting som kommunen ställer som krav på. Även om det företag som kommunen slutit avtal med följer svenska kollektivavtal finns ingen garanti för att alla som arbetar med ett bygge följer detta avtal. När Kristallen byggdes fanns det anställda hos underentreprenörer, ofta från andra länder, som fick en lön på ungefär en fjärdedel av det svenska kollektivavtalet. Sådana konkreta erfarenheter gjorde att jag tyckte att jag måste engagera mig kommunalpolitiskt. Som jag tidigare nämnde gick jag med i Vänsterpartiet 2010 och nu sitter jag på en del uppdrag här i Lund, där ordförandeposten kanske är det viktigaste.

Ordförandeposten – en balansakt

– Som ordförande måste jag samtidigt sitta på två stolar, dels på den som ansvarar för mer utåtriktad och långsiktig, opinionsbildande verksamhet och dels på den som sysslar med den kommunala dagspolitiken. I ett politiskt parti är det alltid viktigt med en bra balans mellan den kommunalpolitiska dagspolitiken och de mer långsiktiga opinionsbildande aktiviteterna. Det är inte alltid så lätt för väljarna att urskilja inriktningen och målen för politiken i dagspolitiken med sina kompromisser och dagordningar. Speciellt inte nu när läget är så förvirrat som här i Lunds kommun, där vi har en så kallad röd-grön-rosa majoritet men tvingas styra med en borgerlig budget. Våra kommunalpolitikernas erfarenhet av förhandlingar

och kompromisser bör definitivt värderas högt. Deras kunskaper är oerhört värdefulla för att kunna medverka till förändringar i positiv riktning i dagsläget. I Vänsterpartiet har det ofta funnits en viss spänning mellan den mer aktivistiskt inriktade politiken, som sätter långsiktiga mål främst, och den mera parlamentariskt inriktade, men jag tycker att här i Lund är spänningen är inte värre än att den går att hantera. Oftast sker diskussionerna på mötena med en viss humor och insikt om dessa spänningar. Jag tycker, att det i Lunds Vänsterparti råder en ganska bra balans mellan dessa delar av politiken. Vi som sitter i styrelsen är angelägna om att ha en öppen och bra kontakt med båda grenarna av organisationen, den mera utåtriktade s.k. Agitprop-gruppen och den Kommunalpolitiska gruppen. Det finns ingen skarp gräns mellan grupperna utan ofta kan en person delta i båda grupperna.

Alternativ till syndabockstänkande

– Det utomparlamentariska, opinionsbildande arbetet är speciellt betydelsefullt i ett parti som vårt, som har en långsiktig målsättning som ligger lite längre ifrån de möjligheter som de nuvarande ramarna medger. Väljarna måste klart kunna urskilja den huvudinriktning vårt parti har i det allmänna dagspolitiska kaoset. Speciellt viktigt är detta när samhället polariseras med allt större klassklyftor och de främlingsfientliga tendenserna ökar i samhället. När frustrationen över dagspolitiken breder ut sig är det viktigt att det finns alternativa förklaringar till missförhållanden än att utpeka syndabockar såsom invandrare, flyktingar och EU migranter som orsak till de nuvarande problemen. Vänsterpartiet måste alltid vara en tydlig och klar kraft mot sådana tendenser. Det finns orsaker till att människor upplever rädsla och frustration, men vi måste stå som alternativ till SD i våra förklaringar och analyser av läget. Våra kommunalpolitiker gör tillsammans med den övriga röd-grön-rosa majoritetenen en mycket bra insats i Lund för de utsatta EU migranterna, exempelvis genom att verka för upplåtelse av en plats för uppställning av EU migranternas husvagnar. Tyvärr kommer detta förslag nog inte att gå igenom eftersom de borgerliga och SD är motståndare till förslaget. Det är viktigt att arbeta på alla fronter samtidigt, såväl parlamentariskt som utomparlamentariskt, och helst i samma riktning. Själv är jag ju aktiv även i de dagspolitiska kommunala frågorna genom att jag sitter som förste ersättare i kommunfullmäktige och som ersättare för Ann Schlyter i Tekniska nämnden.

Offentlig upphandling av färdtjänst

– En av de många olika frågor som Tekniska nämnden arbetar med är upphandling av färdtjänst, en fråga som jag speciellt engagerat mig i. Det inkommer ideligen in klagomål från färdtjänstbrukarna över förseningar, usel service och dåligt bemötande. Något måste alltså göras! Många äldre, sjuka och funktionshindrade som beställer färdtjänst har svårt att hävda sina intressen mot taxibolagen. Kommunen har också utkrävt vite av det taxibolag som vi har avtal med för brott mot avtalet, men dessa böter har inte lett till några förbättringar.

Spindeln i nätet – beställningscentralerna och riskkapitalbolagen

– De taxiäkerier, som utför färdtjänstkörningar, utgörs i regel av små egenföretagare, och de måste vara anslutna till en beställningscentral för att kunna få kunder, och det kostar dem c:a 10 000 kr per månad. Det taxibolag, som äger och kontrollerar beställningscentralen, kan lämna ett lågt bud på färdtjänstkörningarna i den offentliga upphandlingen. Den huvudsakliga vinsten kommer nämligen från

beställnings-centralen och inte från färdtjänstkörningarna. Lunds kommun har avtal med Taxi Helsingborg, som får stora inkomster från beställnings-centralen. Det låga priset som taxiföretaget får för en färdtjänstkörning ställer till stora problem för de små taxiföretagen, som har en kostnad på 10000 kr per månad för att få beställnings-centralens tjänster. De små åkarna hamnar i en pressad situation och hinner inte hålla tidsscheman och ge den service som de sjuka och gamla behöver. En färdtjänstkörning som tar en timme kan ibland inbringa en inkomst på 30 kronor för det enskilda taxiföretaget. Om ett taxiföretag tackar nej till färdtjänstkörningarna blir företaget av med de övriga körningarna som förmedlas via beställningscentralen. Taxi Helsingborg, som Lund har avtal med, ägs i sin tur av det stora holdingbolaget Fågelviksgruppen. Detta holdingbolag äger de flesta stora taxibolagen i Sverige med tillhörande beställningscentraler och har även stort ägande i Danmark och Norge. Nyligen köptes Fågelviksgruppen upp av ett riskkapitalbolag, H.I.G. Capital i USA. Som vanligt är det de små och maktlösa som förlorar och de stora mäktiga bolagen som vinner på det offentliga upphandlingssystemet. Vänsterpartiet har sedan en tid tillbaka drivit frågan om förändringar i upphandlingsavtalet för färdtjänst och driver på att en ny upphandling snarast bör göras. Dessutom anser vi Vänsterpartiet i Lund att det behöver inrättas en kommunal beställningscentral utan vinstintressen. Jag har nyligen formulerat en skrivelse i denna fråga och gått ut med den i massmedia.

Borgerlig budget – ett stort problem

– Detta med ny upphandling av färdtjänsten är ju bara en av många frågor som vi vill driva, men den borgerliga budgeten ger naturligtvis inte utrymme för saker som kostar mer och en upphandling på rimliga villkor blir förstås något dyrare, men i regel blir arbetsvillkoren för de anställda bättre och kvalitén på tjänsterna ökar. För den röd-grön-rosa majoriteten ställer det till stora problem att vi inte fick igenom våra föreslagna skattehöjningar. Den kommunalpolitiska budget som gick igenom i juni var Folkpartiets förslag och innebär i praktiken nedskärningar på en hel del områden. Många av våra vallöften blir svåra att infria och i längden är det kanske ohållbart för Vänsterpartiet att utgöra en del av den s.k. majoriteten och ta ansvar för en politik som inte ens går i den riktning vi vill. Vänsterpartiet i Lund har diskuterat olika strategier och det finns inget riktigt klart ställningstagande i dagsläget. I Malmö har Vänsterpartiet sett sig tvungna att bryta samarbetet med S och Mp. På senare tid har jag märkt att här i Lund har Vänsterpartiets egen politiska linje börjat märkas tydligare i debatten. Mats Olsson har lagt en motion om nyval i fullmäktige och dessutom syns partiets egna åsikter sedan en tid mera utåt i massmedia. Det är bra att den försiktighetsprincip, som tillämpats hittills i Lund i samarbetet med Mp och S, har övergivits. Det återstår att se hur samarbetet utvecklar sig i längden. Vänsterpartiet i Lund måste ju kunna stå till svars inför väljarna vid nästa val.

Vit offentlig upphandling

– En av mina egna hjärtefrågor är detta med förändring av den offentliga upphandlingen i Lunds kommun och kanske är det inte något som kan ändras inom den närmaste mandatperioden men jag skulle ju önska att politiken går i rätt riktning åtminstone. Som jag sa i början av intervjun är det mina erfarenheter av missförhållanden och utsugning av arbetskraften vid olika byggprojekt i kommunen, som slutligen fick mig att engagera mig i Vänsterpartiet. I Malmö kommun har vänstermajoriteten lyckats genomdriva s.k. ”Vit upphandling”, som innebär att när kommunen sluter avtal med företag måste det garanteras att både den huvudentreprenör som man sluter avtal med och de under-entreprenörer som anlitas

av huvudentreprenören har löner motsvarande svenska kollektivavtal. De fackliga representanterna som finns där projektet utförs är i regel de som har en bra inblick i förhållandena på plats och kan granska hur avtalet följs. Vänsterpartiet kommer inom kort att lägga en skrivelse i kommunfullmäktige där vi kräver att Lunds kommun inför skärpta regler i vår upphandlingspolitik på samma sätt som vänstermajoriteten i Malmö gjort.

De stora byggföretagen drar vinstlotten

– Det är lätt att bedra sig och tro att inhyrning av billig arbetskraft skulle medföra låga byggkostnader och att hyresgäster, bostadsägare och skattebetalare får lägre kostnader. Det är tyvärr inte dessa som gynnas utan den stora vinsten går till de stora byggföretagen PEAB, SKANSKA och NCC, som helt dominerar den svenska byggmarknaden. De har en oligopolställning och kan ta ut mycket höga priser. Byggkostnaderna i Sverige ligger högt över det Europeiska snittet eftersom det råder oligopol inom byggbranschen i Sverige. Ett sätt att motverka de stora företagens dominans vore att försöka skapa ett samhällsligt ägt byggföretag som drevs utan vinstintresse. Bra och billiga bostäder bör ju vara en social rättighet precis som sjukvård, omsorg och skola. Både de stora byggföretagen och de riskkapitalbolag som bedriver sjukvård, omsorg och skolor gör ju vinster på skattebetalarnas bekostnad. Det är knappast skolelever, de äldre, sjuka eller de boende som drar vinstlotten, utan stora företag som suger åt sig vinsten. De kan minska sina kostnader genom att för ha låga löner och för få anställda, genom att bygga slarvigt eller genom att de försämrar kvalitén på tjänsterna för kommuninvånarna.

Att föreslå ett samhällsligt ägt byggföretag är förstås inte en kommunalpolitisk fråga utan snarare ett rikspolitiskt och långsiktigt mål. Jag tycker ändå att det är viktigt att vi i vårt politiska utåtriktade politiska arbete försöker förklara och föra ut våra visioner för väljarna på ett begripligt sätt. När de unga är frustrerade över exempelvis det omöjliga i att få ett eget kontrakt på en bostad till ett rimligt pris är det viktigt med analyser som ger dem vettiga förklaringar istället för att de fastnar i enkelt syndabockstänkande som riktar sig emot flyktingar och invandrare.

Mellan optimism och frustration

– Det är väldigt inspirerande att ha fått förtroendet att ha rollen som ordförande i Vänsterpartiet i Lund, speciellt i en situation som denna när det strömmar entusiastiska medlemmar till partiet. Vi har fördubblat medlemsantalet de senaste två åren och har nu ungefär 300 medlemmar. Det viktigaste i min roll som ordförande, tycker jag, är att bereda möjligheter för alla medlemmar att vara med om att skapa en bra politik, att partiet bidrar till en frihet för medlemmarna att komma med konstruktiva och kreativa idéer och göra politik av dem. Det krävs då att vi i styrelsen har en bra kommunikation med medlemmarna genom att informera brett och lyssna på alla, dels på de som arbetar kommunalpolitiskt och dels på de som arbetar mer utomparlamentariskt. Som ordförande ser jag tusen möjligheter, men inser också att vi inte har resurser att förverkliga alla. Det är frustrerande. Jag tycker att Vänsterpartiet ska arbeta i en optimistisk anda och jobba mot målet att Vänsterpartiet kommer att vara ett parti med 20 % av rösterna efter nästa val. Kanske en optimistisk dröm, men det gäller att sikta högt om man inte ska fastna i de frustrationer som vi ofta upplever i den kaotiska dagspolitiken.